

ת"פ 37860/02/21 - מדינת ישראל נגד לבנה אביר

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 37860-02-21 מדינת ישראל נ' אביר
תיק חיצוני: 812418/2020

בפני	כבוד השופט טל לחיאני שהם
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חן יבין
נגד	
נאשמת	לבנה אביר ע"י ב"כ עו"ד אשר אוחיון

החלטה

1. כנגד הנאשמת תלוי ועומד כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, עבירה לפי **סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין תשל"ז-1977**.

2. ביום 31/05/21 הודתה הנאשמת, באמצעות בא כוחה, בעובדות 1-8 לכתב האישום, אך כפרה בביצוע העבירה. משהודתה הנאשמת בעובדות המפורטות בעובדות כתב האישום, למעט סעיף 9 לכתב האישום, התנגד ב"כ הנאשמת להבאת ראיות מטעם התביעה וביקש כי תישמע פרשת הגנה בלבד.

3. ב"כ המאשימה עתר לזמן לדיון הוכחות את כל עדי התביעה שכן יש בהם כדי להאיר את עינינו לעניין העבירה המצוינת בעובדה 9 לכתב האישום. לטענתו, מכיוון שהנאשמת איננה מודה בעובדה 9, שהיא המסקנה המשפטית - יש להביא העדים שיעידו על מצב השער שנפתח.

4. ביום 10/06/21 הגישה ב"כ המאשימה, בהתאם להחלטת בית המשפט, השלמת טיעון כתובה. במסמך זה ציינה ב"כ המאשימה כי טענת ההגנה היא במהותה טענה מקדמית שהיה על ב"כ הנאשמת להעלותה במסגרת המענה.

לגופם של דברים, הפנתה **לסעיף 156 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982** (להלן: "**החסד"פ**") שקובע לטענתה כי מקום בו הנאשם לא הודה בעובדות שיש בהן כדי להרשיעו באישום, תביא התביעה לפני בית המשפט את ראיותיה לעובדות שלא נתקבלה עליהן הודיה.

משכך, טענה ב"כ המאשימה כי יש לזמן עדי התביעה שיש בהם כדי להוכיח את עובדה 9 לעובדות כתב האישום. בעניין זה הבהירה כי עומדת על זימון העדים, והפנתה להחלטות בהן נקבע כי לא ניתן לכפות על המאשימה לנהוג ביעילות

עמוד 1

ולהגיש ראיותיה בכתב. ומכאן ביקשה המאשימה ללמוד מקל וחומר עת ב"כ הנאשמת סירב להבאת ראיה כלשהי מתיק החקירה.

בשים לב לאינטרס הציבורי למיצוי ההליך הפלילי בכלל, ובפרט במקרה דנן לאור תוצאות המקרה וגילם של קורבנות העבירה, ומשמלוא חומר החקירה הועמד לעיון ההגנה - עתרה ב"כ המאשימה לזמן כל עדי התביעה לדיון הוכחות.

5. ב"כ הנאשמת בתגובתו התנגד לבקשה שכן טען כי העדת עדים היא אמצעי בלבד לצורך הוכחת עובדות הנטענות בכתב אישום, ומשעה שהנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום אין עוד צורך בהבאת עדים ושמיעת ראיות.

6. **סעיף 67 לחסד"פ** קובע כי **"אדם שיש להעמידו לדין יגיש עליו תובע כתב אישום לבית המשפט"**. דהיינו, הבסיס המשפטי עליו מתנהל ההליך הפלילי הוא כתב האישום המוגש על ידי המאשימה.

סעיף 85 לחסד"פ מפרט מה צריך להכיל כתב אישום. בין יתר הדברים קובע החוק **בסעיף (4)** כי כתב אישום צריך להכיל **"תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם"**. דהיינו, על כתב האישום להכיל מלוא העובדות המגבשות ביצוע עבירה. ודוק, כידוע כל עבירה פלילית מכילה יסוד עובדתי ויסוד נפשי ומשכך, כתב האישום צריך להכיל מלוא העובדות אשר הוכחתם תוביל להרשעה בגין ביצוע העבירה המיוחסת.

סעיף 152 לחסד"פ קובע כי במענה הנאשם לכתב האישום **"...הנאשם רשאי שלא להשיב, ואם השיב, רשאי הוא בתשובתו להודות בעובדות הנטענות בכתב האישום, כולן או מקצתן, או לכפור בהן, וכן לטעון עובדות נוספות בין אם הודה כאמור ובין אם לאו..."**. דהיינו, בהינתן העובדה כי כתב האישום מהווה הבסיס המשפטי לניהול ההליך הפלילי, על הנאשם להתייחס במענה לכתב האישום **לעובדות הנטענות בכתב האישום**.

ודוק, **סעיף 154 לחסד"פ** קובע באופן מפורש כי **"עובדה שנאשם הודה בה יראוה כמוכחת כלפיו..."** (ההדגשות אינן במקור, ט.ל.ח).

דהיינו, משהודה נאשם בעובדה מהעובדות רואים עובדה זו כמוכחת.

המאשימה ביקשה להפנות לסעיף **156 לחסד"פ** כבסיס לקבלת עמדתה, אלא שהוראת סעיף זה קובעת כי רק מקום בו **"לא הודה הנאשם בעובדות שיש בהן כדי להרשיעו באישום או באחד האישומים שבכתב האישום, או שהודה ובית המשפט לא קיבל את הודייתו, תביא התביעה לפני בית המשפט את ראיותיה לעובדות שלא נתקבלה עליהן הודיה, ורשאית היא להקדים להן דברי פתיחה"** (ההדגשות אינן במקור ט.ל.ח).

7. מפירוט סעיפי החוק שלעיל עולה מושכלת יסוד בהליך הפלילי לפיה הבסיס המשפטי לניהול ההליך הוא כתב

האישום, ומה שעל המאשימה להוכיח הן **עובדות כתב אישום** המהוות את העבירה. דהיינו, ניהול הוכחות במשפט הפלילי נסוב על **הוכחת העובדות המפורטות בכתב האישום** שיש בהן כדי לגבש העבירה הפלילית בו הואשם. ודוק, משהודה נאשם בעבודה מעובדות כתב האישום, זו הוכחה כלפיו. משכך, אין עוד מקום לנהל הליך הבאת עדים לצורך הוכחת עובדה שאין עליה מחלוקת.

8. ב"כ המאשימה טענה כי משכפר ב"כ הנאשמת בעובדה 9 לעובדות כתב האישום, קמה לה זכות להביא ראיות להוכחת העובדה. אלא שעובדה 9 אינה עובדה המהווה תשתית לגיבוש עבירה אלא מסקנה משפטית שהיא טוענת שיש להסיק מפירוט העובדות הקודמות לה בכתב האישום. הדברים עולים הן מעמדת ב"כ המאשימה במעמד דיון המענה והן מניסוח עובדה 9 לכתב האישום.

9. ב"כ המאשימה הפנתה בתגובתה הכתובה לשתי החלטות של ערכאות שלום, מהן לטענתה ניתן ללמוד על זכותה של המאשימה להביא עדיה גם בהינתן הסכמה. אלא שעיון במענה בת"פ 6/19 **מדינת ישראל נגד פרננדס סמורה** מעלה כי מדובר במקרה שונה, שלא ניתן ללמוד ממנו דבר למקרה שלפניי. שם, בשונה מתיק זה, הנאשם **כפר בעובדות כתב האישום** והמחלוקת נסובה סביב הדרך הנכונה להביא ראיות להוכחת העובדות בהן כפר הנאשם.

10. סוף דבר, משהודה הנאשם בעובדות המפורטות בכתב האישום, אין מקום להורות על זימון עד מעדי התביעה המפורטים בכתב האישום או להגשת כל חומר חקירה המצוי בתיק החקירה.

11. ההחלטה תומצא לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"א, 17 יוני 2021, בהעדר הצדדים.